

Таким чином, на прикладі трьох центральноазіатських країн видно, що в цьому регіоні немає добре налагодженої роботи в галузі запобігання незаконного обігу наркотичних засобів, завдяки чому значна кількість наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів потрапляють на територію України або з метою збуту, або з метою подальшого транспортування в країни Європи.

Підсумовуючи викладене, слід зазначити, що боротьба з незаконним наркообігом – це державна системна діяльність, спрямована на подолання загрози, яку несе наркотизм національній безпеці України шляхом попередження, припинення та розкриття протиправних діянь у сфері наркообігу, що з здійснюється з використанням загально-соціальних, спеціально-кримінологічних, адміністративно-правових, кримінально-правових та кримінально-процесуальних засобів. На сьогодні незаконний наркообіг в Україні є однією з найбільших проблем боротьби зі злочинністю, особливо в молодіжному середовищі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Доповідь Міжнародного комітету контролю над наркотиками // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.incb.org/pdf/annual-report/2010/ru/AR_2010_Russian.pdf.

2. Аналітична довідка про стан протидії злочинності, корупції та прокурорсько-слідчу роботу на території України за 2013-2015 р.р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://baganets.com/blogs-baganets/anal-tichna-dov-dka-pro-stan-protid-zloc.html>

Колесніченко В., студент магістратури
Міжнародного науково-технічного
університету імені академіка Ю. Бугая

КРИМІНАЛЬНО-ПРОВА ОХОРОНА ТРУДОВИХ ПРАВ ГРОМАДЯН У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Сучасний світ у всій його багатогранності і суперечності стикається з загальними проблемами і питаннями, вирішення яких можливо тільки на шляху співпраці держав. Вивчення кримінального права різних правових систем в їх історичній ретроспективі є по суті справи використання порівняльно-історичного методу пізнання. Він дає можливість виявлення

процесів розробки і удосконалення основних кримінально-правових інститутів, їх законодавче закріплення. У даному випадку порівняльне правознавство дає можливість визначити: використання норм міжнародного кримінального права в своїй державі; ефективність інкорпорованих положень міжнародного права в національному кримінальному законодавстві з позиції протидії злочинності; тенденції розвитку і удосконалення національного кримінального права різних держав на основі міжнародного кримінального права.

Трудові права людини є одними з фундаментальних соціально-економічних прав. Право на працю (та інші трудові права) є таким же природним, властивим кожній сучасній людині, як і право на життя. Від того, наскільки реальне це право, залежить реальність інших прав соціально-економічного характеру. Трудові права гарантуються не тільки Україною, але й усім світовим співтовариством. Згідно ст. 23 Загальної Декларації прав людини і ст. 6 Міжнародного пакту про права людини, що підписали дані міжнародні акти з прав людини, визнають право на працю, а також інші трудові права людини, й здійснюють належні кроки до забезпечення цих прав. В арсеналі юридичних заходів, за допомогою яких держави, які підписали міжнародні акти з прав людини, забезпечують реалізацію працюючими наданих їм прав, не останнє місце посідає встановлення різних видів відповідальності роботодавців за порушення законів про працю. З метою забезпечення трудових прав працівників держави можуть встановлювати кримінальну, адміністративну, дисциплінарну й матеріальну відповідальність власників підприємств, установ і організацій. Встановлення законодавцем кримінальної відповідальності за посягання на трудові права людини залежить від багатьох чинників, у тому числі від соціально-економічних і політичних. Тому, при вивченні зарубіжного кримінального законодавства в галузі охорони трудових прав варто враховувати історичні особливості розвитку національних законодавств даних держав, а також економічні й політичні умови їх становлення.

Аналізуючи зарубіжне кримінальне законодавство, потрібно зазначити можливість його умовного розподілу на дві великі групи: нове національне кримінальне законодавство пострадянських країн і кримінальне законодавство інших держав.

При розгляді норм кримінально-правової охорони трудових прав в пострадянських країнах, звертаємо увагу на те,

що до прийняття нових кримінальних кодексів в усіх попередніх кодексах, тоді ще радянських республік містилися кримінальні норми, спрямовані на охорону трудових прав людини (за винятком КК Естонської РСР). При цьому вони практично були тотожними й мали несуттєві редакційні відмінності. Усі кримінальні кодекси радянських республік мали загальну норму про відповідальність посадових осіб підприємств, установ і організацій за незаконне звільнення та інше істотне порушення законодавства про працю. Крім цього виділявся ряд спеціальних норм про відповідальність за посягання на конкретні трудові права або на права визначеної категорії працівників. Широка кримінально-правова гарантія забезпечення норм трудового законодавства свідчила про те принципове значення, яке надавалося трудовим правам у радянській державі. З розпадом СРСР під час прийняття нових Кримінальних кодексів у колишніх республіках визначилися дві різні тенденції з питання кримінально-правової охорони трудових прав людини. Перша тенденція полягала в тому, що зберігаючи правонаступність попередніх кодексів, нові законодавства не відмовилися від загальної норми про охорону трудових прав, і, крім того, збільшили кількість спеціальних норм про відповідальність за посягання на конкретні трудові права людини. Друга тенденція виявилася у відмові законодавця від широкої кримінальної охорони трудових прав і криміналізації окремих, найбільш небезпечних, посягань на трудові права людини.

На відміну від радянських республік і пострадянських країн кримінальне законодавство зарубіжних країн щодо відповідальності за порушення трудових прав, розвивалося своїм, особливим шляхом. Кримінальне законодавство держав світу, як і новітнє законодавство пострадянських країн, також варто розділити на дві групи. Перша група – законодавства, прийняті до видання міжнародних актів з прав людини, й друга – кримінальні законодавства прийняті після затвердження декларації з прав людини й міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, а також інших міжнародних актів з прав людини. Потрібно зазначити, що законодавства другої групи, ґрунтуючись на принципах визнання трудових прав людини одними з основних прав, містять окремі розділи, в яких трудові права людини є самостійним і основним об'єктом кримінально-правової охорони.